

Sygn. akt I C 637/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) SA V. (...) z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA V. (...) z/s w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 10.999 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 8.900 zł od dnia 14.09.2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.099 zł od dnia 24.07.2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.967 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 1.539,08 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. kal. 21 dni,
3. po ew. prawomocności skierować do ks. należności

06.12.2016r.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 09 czerwca 2015 r. powód K. W. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) SA V. (...) z/s w W. pozew o zapłatę kwoty 10.999 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 04.08.2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 8.900 zł od dnia 05 września 2014 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 2.099 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód twierdził, że w dniu 04.08.2014 r. około godz. 23.30 wskutek kolizji drogowej został uszkodzony zaparkowany wówczas pojazd powoda m-ki S. (...) o nr rej. (...). Sprawcą zdarzenia był Ł. W. kierujący pojazdem m-ki B. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy objęty był ważnym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej

posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartym ze stroną pozwaną. Szkada została zgłoszona stronie pozwanej, która ją zarejestrowała pod numerem (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, które zakończyło się wydaniem decyzji z dnia 03.11.2014 r. o odmowie wypłaty odszkodowania. Strona pozwana uznała, że uszkodzenia pojazdu powoda nie mogły powstać w zadeklarowanych okolicznościach. Mimo to rozmiar szkody został określony przez stronę pozwaną na 5.100 zł. wyliczenie takiej wartości zostało oparte na oględzinach mobilnego rzeczoznawcy strony pozwanej, wyliczenia wartości pojazdu przed i po szkodzie oraz kalkulacji naprawy pojazdu. Powód nie akceptując decyzji strony pozwanej zlecił wykonanie opinii przez niezależnego rzeczoznawcę z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Dla sporządzenia tej opinii powód poniósł koszt 1.599 zł. Wykonana przez profesjonalistę ekspertyza z dnia 10.04.2015 r. wykazała, że nie można wykluczyć, że do ujawnionych uszkodzeń w pojeździe S. powoda doszło w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia. Powód wskazał jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej art. 435-437 Kc w zw. z art. 415 Kc oraz 361 Kc a jako jej uszczegółowienie - art.34 i 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód wskazał też, że w toku prowadzonego postępowania mającego na celu likwidację zaistniałej szkody i kompensację doznanego uszczerbku majątkowego strona pozwana zakwalifikowała szkodę jako całkowitą, gdyż naprawa pojazdu pociągnęłaby za sobą nadmierne koszty. Wartość pojazdu powoda na dzień szkody oszacowano na kwotę 9.400 zł, a pojazdu uszkodzonego na kwotę 4.300 zł. Rozmiar szkody określono na kwotę 5.100 zł jako różnicę wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie. Powód nie akceptując również i tej decyzji zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy oraz wyliczenia wartości pojazdu przed i po zdarzeniu niezależnemu rzeczoznawcy, którego opinia z dnia 11.04.2015 r. określiła koszt naprawy na poziomie 17.634,40 zł. Przy określeniu wartości pojazdu przed szkodą na 13.800 zł i pojazdu w stanie uszkodzonym na 4.900 zł, szkoda całkowita wynosi 8.900 zł, stanowiąc należne powodowi odszkodowanie. Dla sporządzenia profesjonalnej wyceny powód poniósł koszt 500 zł. Powód wskazał, że dochodzi odsetek od dnia wymagalności kwoty bezspornej świadczenia tj. od dnia następującego po upływie terminu likwidacji szkody wynikającego z art. 817 Kc.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana wskazała, że przeczy wszelkim okolicznościom i twierdzeniom strony powodowej, o ile wyraźnie ich nie przyzna, oraz kwestionuje roszczenie pozwu co do zasady jak i co do wysokości.

Strona pozwana potwierdziła, że otrzymała zawiadomienie o szkodzie z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, złożone przez powoda. Według oświadczenia powoda w dniu 04.08.2014 r. około godz. 23.30 wskutek kolizji drogowej został uszkodzony zaparkowany wówczas pojazd powoda m-ki S. (...) o nr rej. (...). Sprawcą zdarzenia był wedle oświadczenia powoda Ł. W. kierujący pojazdem m-ki B. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy objęty był ważnym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartym ze stroną pozwaną. Szkada została zgłoszona stronie pozwanej, która ją zarejestrowała pod numerem (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody. W dniu 16 października 2013 r. strona pozwana poinformowała powoda, że termin likwidacji szkody został wydłużony z uwagi na fakt, że w toku postępowania wyjaśniającego nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej, zlecono bowiem rzeczoznawcy analizę porównawczą uszkodzeń obydwu pojazdów. Strona pozwana wskazała, że dokładna analiza porównawcza uszkodzeń pojazdów wykazała, że uszkodzenia samochodu powoda powstały w innych okolicznościach niż deklarowane przez poszkodowanego, a skoro tak, to nie mogły powstać od wzajemnej kolizji z samochodem domniemanego sprawcy.

Niezależnie od powyższego zarzutu, strona pozwana zakwestionowała też żądanie powoda również co do wysokości. Strona pozwana odnosząc się do kosztorysu naprawy zaoferowanego przez powoda jako kluczowy dowód wysokości formułowanego pozwem roszczenia wskazała, że ewentualne pozycje prywatnego kosztorysu naprawy pojazdu rozpatrzone i uwzględnione mogą być przez stronę pozwaną wyłącznie w razie udokumentowania poniesienia tych kosztów w związku z realną naprawą pojazdu. Jednocześnie strona pozwana podniosła, że kosztorys przedłożony wraz z pozwem stanowi wyłącznie dokument prywatny, a strona pozwana zakwestionowała wartość szkody wynikającą z jego wyliczeń. Strona pozwana zarzuciła, że powód do chwili obecnej nie przedłożył dokumentów opisujących poniesione w związku z naprawą koszty, a skoro tak, to brak jest podstaw by abstrakcyjnie ustalić koszty usunięcia skutków szkody na poziomie wskazanym przez powoda. Strona pozwana odnosząc się do roszczenie

odszkodowawczego tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy oraz opinii na łączną kwotę 2.099 zł podniosła, że zasadność poniesienia tych kosztów nie została w żaden sposób przez powoda wykazana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strona pozwana otrzymała zawiadomienie o szkodzie z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, złożone przez powoda w dniu 14.08.2014 r. W złożonym oświadczeniu Ł. W. oświadczył, że w dniu 04.08.2014 r. około godz. 23.30 wskutek kolizji drogowej został uszkodzony zaparkowany wówczas pojazd powoda m-ki S. (...) o nr rej. (...). Sprawcą zdarzenia był wedle oświadczenia Ł. W. kierujący pojazdem m-ki B. (...) o nr rej. (...). Ł. W. oświadczył, że jadąc przez miejscowość P., wpadł w poślizg na śliskiej i mokrej nawierzchni, wypadając tym samym na pobocze i uderzając w zaparkowany tam samochód m-ki S. (...) zarejestrowany na powoda.

Pojazd sprawcy objęty był ważnym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartym ze stroną pozwaną. Szkada została zgłoszona stronie pozwanej, która ją zarejestrowała pod numerem (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody.

Wiadomością e-mail z dnia 14.08.2014 r. strona pozwana zakwalifikowała szkodę jako całkowitą, gdyż naprawa pojazdu pociągnęłaby za sobą nadmierne koszty. Wartość pojazdu powoda na dzień szkody oszacowano na kwotę 9.400 zł, a pojazdu uszkodzonego na kwotę 4.300 zł. Rozmiar szkody określono na kwotę 5.100 zł jako różnicę wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie.

Pismem z dnia 17 września 2014 r. strona pozwana poinformowała powoda, że termin likwidacji szkody został wydłużony z uwagi na fakt, że w toku postępowania wyjaśniającego nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej, zlecono bowiem rzeczoznawcy analizę porównawczą uszkodzeń obydwu pojazdów.

Pismem z dnia 03.11.2014 r. strona pozwana poinformowała powoda o wydaniu decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania. Strona pozwana, na podstawie opinii z dnia 23.10.2014 r. powołanego przez siebie rzeczoznawcy, uznała, że uszkodzenia pojazdu powoda nie mogły powstać w zadeklarowanych okolicznościach.

Dowód: - zgłoszenie szkody w pojeździe z dnia 14.08.2014 r., oświadczenie sprawcy szkody i powoda o przebiegu zdarzenia, wydruk wiadomości e-mail z dnia 14.08.2014 r., – w aktach szkody strony pozwanej o nr (...) – w załączeniu akt,

- pismo str. pozwanej do powoda z 17.09.2014 r. – k.16 oraz w aktach szkody strony pozwanej o nr (...) – w załączeniu akt,

- pismo str. pozwanej do powoda z 03.11.2014 r. – k.14-15 oraz w aktach szkody strony pozwanej o nr (...) – w załączeniu akt,

- operat szkody komunikacyjnej z 03.11.2014 r. - w aktach szkody strony pozwanej o nr (...) – w załączeniu akt,

Powód nie akceptując decyzji strony pozwanej zlecił we własnym zakresie wykonanie opinii rzeczoznawcy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i rzeczoznawstwa samochodowego. Powód poniósł koszt sporządzenia tej opinii w wysokości 1.599 zł. Wykonana przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda ekspertyza z dnia 10.04.2015 r. wykazała, że nie można wykluczyć, że do ujawnionych uszkodzeń w pojeździe S. powoda doszło w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia.

Powód nie akceptując również decyzji strony pozwanej co do ustalenia wartości pojazdu powoda przed i po zdarzeniu z 04.08.2014 r. zlecił we własnym zakresie sporządzenie kosztorysu naprawy oraz wyliczenia wartości pojazdu przed i po ww. zdarzeniu rzeczoznawcy, którego opinia z dnia 11.04.2015 r. określiła koszt naprawy na poziomie 17.634,40 zł, przy określeniu wartości pojazdu powoda przed szkodą na 13.800 zł i pojazdu w stanie uszkodzonym na 4.900 zł,

Dowód: - opinia rzeczoznawcy rzeczoznawcą B. M. nr (...) z dnia 10.04.2015 r. – k.35-49,

- faktura VAT nr (...) z dnia 10.04.2015 r. – k.50,

- kosztorys naprawy pojazdu sporządzony przez rzeczoznawcę B. M. nr (...) z dnia 10.04.2015 r. – k.17-33,

- faktura VAT nr (...) z dnia 10.04.2015 r. – k.34

Zakres uszkodzeń przedniego, lewego naroża samochodu S. w zakresie poziomych zarysowań powłoki lakieru lewego naroża nakładki zderzaka przedniego, błotnika przedniego, lewego oraz reflektora lewego odpowiada mechanizmowi dynamicznego, pozderzeniowego zepchnięcia S. w kierunku lewostronnie usytuowanego muru ogrodzeniowego, w kontakcie z którym pojazd mógł chwilowo przemieścić się do tyłu, zgodnie z kierunkiem zadziałania impulsu siły zderzenia. Uszkodzenia samochodu S. (...), ujawnione w strefie przedniego prawego jego naroża w znacznym stopniu korelują z ujawnionymi uszkodzeniami lewego, przedniego naroża samochodu B.. Zestawienie wysokościowe uszkodzeń obu pojazdów potwierdziło wcześniejsze ustalenia w zakresie możliwego, wzajemnego i dynamicznego kontaktu obu pojazdów. Przeprowadzona symulacja przebiegu zdarzenia pozwoliła przedstawić prawdopodobny przebieg zdarzenia, który jest zbliżony do deklarowanego przez uczestników zdarzenia. Do wskazanych uszkodzeń obu pojazdów mogło dojść w ustalonym mechanizmie przebiegu tej kolizji. Za najbardziej prawdopodobną i pierwotną przyczynę utraty statecznego toru ruchu samochodu B. należy uznać jego dynamiczne przyspieszenie i zerwanie przyczepności do mokrej nawierzchni jezdni kół tylnej osi napędowej. Zarzucenie pojazdu oraz dalszy, nieskuteczny i deklarowany manewr kierowcy B. mogły być konsekwencją jego wcześniejszej i nieprawidłowej techniki jazdy.

Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 04.08.2014 r. może być rozpatrywany w trzech wariantach: w wariantcie I – przy zastosowaniu cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (typ O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi tj. 135/135 zł netto (prace blacharsko-mechaniczne/lakiernicze) i wówczas koszt ten wynosi 17.118,46 zł brutto, w wariantcie II: przy zastosowaniu cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (typ O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych, spełniających technologię naprawczą producenta, tj. 100/100 zł netto (prace blacharsko-mechaniczne/lakiernicze) i wówczas koszt ten wynosi 16.163,98 zł brutto oraz w wariantcie III: przy zastosowaniu cen oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (typ Q) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych, spełniających technologię naprawczą producenta, tj. 100/100 zł netto (prace blacharsko-mechaniczne/lakiernicze) i wówczas koszt ten wynosi 11.964,21 zł brutto. Szkoda w pojeździe powoda ma charakter szkody całkowitej, gdyż naprawa ze względów ekonomicznych nie jest uzasadniona. Wartość rynkowa pojazdu powoda w stanie jak sprzed kolizji z dnia 04.08.2014 r., przy uwzględnieniu jego indywidualnych cech, wynosi 12.200 zł brutto, a wartość rynkowa tego pojazdu w stanie po tej kolizji wynosi 3.200 zł brutto. Nie ujawniło się bowiem, by pojazd powoda przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a zatem należałoby przywrócić rzecz uszkodzoną do stanu poprzedniego przez zamontowanie oryginalnych części sygnowanych logo producenta.

Dowód: - opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, techniki samochodowej i wycen pojazdów z listy SO w Jeleniej Górze P. B. – k. 93-105,

- opinia uzupełniająca ww. biegłego – k. 122-163.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało prawie w całości na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał w pełnym zakresie wiarę, poza innymi ww. dowodami, opinii i opinii uzupełniającej biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejszej sprawie, niekwestionowanym zresztą przez żadną ze stron. Wiarygodność tych opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tychże opinii, nie było podstaw do uznania ich choć w pewnych elementach za błędne lub chociaż wadliwe przez pryzmat

logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowych opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć słuszny okazał się zarzut strony pozwanej, że opinia i kalkulacja, wykonane na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym nie mogą stanowić w nim rozstrzygającego dowodu na okoliczność czy to prawdopodobieństwa samego powstania szkody w pojeździe powoda jak i wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony), to jak się okazało opinia główna i uzupełniająca biegłego sądowego sporządzone w niniejszej sprawie w znacznym zakresie pokrywają się z opinią i kalkulacją naprawy sporządzonymi na zlecenie powoda.

Opierając się na tej opinii Sąd ustalił, że pojazd powoda m-ki S. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony w wyniku opisanego w stanie faktycznym zdarzenia z dnia 04.08.2014 r., którego przebieg został opisany w oświadczeniu sprawcy Ł. W. i powoda. Jak wynika z przytoczonych w stanie faktycznym, przekonywujących wywodów ww. opinii biegłego, do uszkodzeń pojazdu powoda, zgłoszonych stronie pozwanej, mogło dojść w okolicznościach przedstawionych przez powoda. Nie zostały też wykazane przez stronę pozwaną twierdzenia wskazujące na to, by do uszkodzenia pojazdu powoda mogło dojść w innych okolicznościach niż wskazał to powód. Zatem strona pozwana niezasadnie podnosiła, że uszkodzenia pojazdu powoda nie mogły powstać w zadeklarowanych okolicznościach, a odpowiedzialność za to zdarzenie należy niewątpliwie przypisać Ł. W., kierującemu pojazdem m-ki B. (...) o nr rej. (...).

Roszczenie powoda należało zatem uznać za usprawiedliwione co do zasady, gdyż zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Nadto zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz (samoistny albo zależny) mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów

estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 (...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska, iż szkodę faktycznie poniesioną przez powoda miałby stanowić, o ile naprawa została dokonana, wyłącznie poniesiony przez powoda koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego wyłączałaby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Bezsporne było w niniejszej sprawie między stronami, że szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody całkowitej, co wynika zresztą z ustalonego stanu faktycznego. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) w razie tzw. szkody całkowitej, tj. uszkodzenia pojazdu w stopniu wyłączającym możliwość jego naprawy, albo jeżeli koszt naprawy pojazdu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, świadczenie pieniężne ubezpieczyciela obejmuje kwotę odpowiadającą różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku. Z ustalen statusu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że różnica ta wynosi 9.000 zł brutto (12.200 zł – 3.200 zł). Wobec bezspornego faktu, że z tytułu odszkodowania za szkodę w samym pojeździe strona pozwana nie wypłaciła dotąd powodowi żadnej kwoty, powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie z tego tytułu tj. kwoty 8.900 zł, zasądzonej między innymi w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności. W ocenie Sądu biegły sądowy w swojej opinii prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów, sygnowanych logo producenta. Nie ujawniło się bowiem, by przed szkodą w pojeździe powoda zamontowane były części inne niż oryginalne sygnowane logo producenta.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia z dnia 04.08.2014 r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodowi kwotę 2.099 zł stanowiącą łączny koszt

wykonania opinii i kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę B. M. na zlecenie powoda, zasądzoną również w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda w łącznej kwocie 10.999 zł. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 Kc. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda rzeczoznawcy samochodowemu wykonania opinii na temat prawdopodobieństwa samego powstania szkody w pojeździe powoda (wobec kwestionowania tego faktu przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkody) jak i zlecenia przez powoda wykonania kalkulacji naprawy pojazdu powoda (ze względu na inne wyliczenie wysokości tych kosztów przez stronę pozwaną oraz wartości pojazdu przed i po szkodzie) było obiektywnie uzasadnione, albowiem nie ujawniło się, by powód posiadał wiedzę specjalistyczną w zakresie wyceny szkód pojeździe, a opinia na temat prawdopodobieństwa samego powstania szkody w pojeździe powoda okazała się zbieżna z oceną biegłego sądowego w niniejszej sprawie, a nadto wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana zaniżyła należne powodowi świadczenie, znalazła potwierdzenie co do zasady w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej opinii i kalkulacji naprawy poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania odmowy przez ubezpieczyciela przyznania świadczenia co do samej zasady oraz wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

O odsetkach od zasądzonej kwoty 8.900 zł tytułem odszkodowania za szkodę w samym pojeździe Sąd orzekł w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, co w niniejszej sprawie nastąpiło – jak wynika z ustalonego stanu faktycznego - w dniu 14.08.2014 r. Powód nie wykazał bowiem wcześniejszej daty zgłoszenia szkody stronie pozwanej. Termin do wypłaty odszkodowania należało zatem liczyć od tego dnia do dnia 13.09.2014 r. zgodnie z ww. unormowaniami. Brak zapłaty w tym terminie powoduje możliwość żądania przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie dopiero od dnia 14.09.2014 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo o odsetki ulegało oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym orzeczono w pkt II wyroku. Wskazać należy, że strona pozwana wprawdzie informowała pozwanego pismem z dnia 17.09.2014 r. że termin likwidacji szkody został wydłużony z uwagi na fakt, że w toku postępowania wyjaśniającego nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej, a więc w sprawie mógłby mieć zastosowanie w zakresie odsetek art. 14 ust. 2 ww. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jednak z ustalonego stanu faktycznego wynika po pierwsze, iż pismo strony pozwanej w tej sprawie zostało wysłane już po upływie terminu z art. 14 ust. 1 ww. ustawy, a więc niezgodnie z art. 14 ust. 2 zd. 3 ww. ustawy, a nadto z akt likwidacyjnych szkody strony pozwanej nie wynika, by strona pozwana w terminie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy podjęła czynności, na które się powoływała w piśmie z dnia 17.09.2014 r., tj. że zleciła rzeczoznawcy analizę porównawczą uszkodzeń obydwu pojazdów lub by podjęła inne czynności zmierzające do ustalenia swojej odpowiedzialności.

Nadto ponieważ żądanie zasądzenia kwoty 2.099 zł tytułem kosztów opinii i kalkulacji naprawy wykonanych na zlecenie powoda okazało się słuszne, a za wezwanie do zapłaty w tym zakresie należało uznać dopiero doręczenie stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie (gdyż powód nie wykazał by wcześniej wzywał stronę pozwaną do zapłaty w tym zakresie), na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 455 Kc żądanie odsetek ustawowych od tej kwoty zasadne było za okres od dnia 24 lipca 2015 r. jako następnego dnia po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie. W pozostałym zakresie powództwo w zakresie odsetek ulegało również oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało prawie w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 4.967 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda na które składają się kwota 550 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 2.000 zł tytułem opłaconych z zaliczki powoda kosztów wynagrodzenia przyznanego biegłemu sądowemu za sporządzenie opinii w sprawie, kwota 2.400 zł tytułem opłaty za czynności adwokata reprezentującego powoda (par. 6 pkt 5 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Ze względu na ww. wynik sprawy oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stronę pozwaną należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 1.539,08 zł tytułem części wydatków w postaci pozostałej części wynagrodzenia biegłego, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.